

Böcek

Âdem TERZİ

—*Bir böceğinizi kaybettik*, diyor gözlerimi açar açmaz elleri beyaz önlüğünün ceplerinde bir adam. Birkaç şey daha söylüyor, üzgünüz falan.

Arkasındakileri sonra fark ediyorum, kapının dibindekileri... Onların yanına gidiyor elleri ceplerindeki adam, bir şeyler anlatıyor ellerini çıkarmadan.

İki kadın oradakiler. Yüzleri dalgalı. Tam göremiyorum oraya kadar. Gözlerimde buğu gibi bir şey var. Ama yakınlarım olmalı. Birinin bir eli ağzında. Kötü bir şey söyleyecekmiş ya da çılgılık atacakmış da son anda vazgeçmiş gibi. Diğerinin göğsünün üzerinde birleşmiş ikisi.

Çıkıyor elleri ceplerinde olan. Kadınlar kalıyor. Daha fazla bakamıyorum. Başım ağrıyor. Kokulu, kimyasal bir ağrı. Başımın dışında bir ağrıymış, sonradan başıma yerleştirilmiş gibi. Başımı buz gibi bir suya sokarsam hemen geçecekmiş gibi. Ya da uyursam... Ağrıyan başka yerim yok zira. Uykum var.

...

—*Buna da şükür*, diyor gözlerimi açar açmaz demin eli ağzındaki kadın. Ağzının üstünde benim elim var şimdi. İki elinin arasında götürmüş oraya. Başı da hemen başımın yanında. Benimki ağrıyor. Ama daha az...

—*Buna da şükür*, diyor yine. Ağlıyor. Uyursam ağlayamayacak.

...

—*Uyutmayın artık beni*, diyorum gözlerimi açar açmaz. *Saçma sapan rüyalar görüyorum. Uyutmayın artık! Saçma sapan şeyler düşünüyorum.*

Belli ki öyle düşünmek istiyorum. Kendimi kandırıyorum.

Aslında başından beri biliyorum. Sesi duyar duymaz aklıma ilk gelen korku... İlk acıyan yer... Ama duymak istemiyor insan. Başka şeyler duymak istiyor. Mucize falan. Kulağa saçma da gelse. Yoksa ne işim var böceklerle. Niye öyle söylesin adam? Belli ki bacak demiş.

...

—Nerede kaybettik bacağı mı, diyorum. “Arabada mı kaldı, burada mı kestiniz?”

—Hastanede, diyor elleri yine ceplerindeki adam.

—Siz kaybettiniz yani.

—Ezilmiş. Kurtaramadık.

...

Arabayı getiriyorlar başka bir arabayla çeke çeke. Önden zincirle askıya almışlar. Diğer iki tekerleğinin üzerinde geliyor arabanın arkasından. O da bir bacağı kaybetmiş ön taraftan. Başka da bir şeyi yok. Sapasağlam. Sadece bacağı koyduğum yer ezilmiş. Sadece bacağı ezmek için olmuş gibi.

—Adaletli değil bu, diyorum binanın önüne bırakılan arabaya bakarken.

—Tabii, ben de olabilirdim, diyor. Çok düşünmedim değil bunu. Ben de yandıyken keşke benim...

—Onu demiyorum, birini kaybettiğin organların diğer teki bir işe yarıyor vücutta. İki gözünden birini kaybetse de az çok görüyor insan. Kulaklar, böbrekler, eller de öyle. Ama bu öyle değil. Biri olmazsa hiç yürüyemezsin. Yürüyemeyeceğim. Buradan ayrılamayacağım. Böyle pencere kenarında oturakalacağım akşama kadar. Dışarıyı seyredeceğim. Pencereden görebildiğim kadar. Şu yolu seyredeceğim. Gelip geçeni... Arabaları... Bunu...

—Yaptırırız, diyor, Çok ilerledi her şey. Eskisinden farkı kalmaz.

—Yaptırmam bunu, diyorum. Dursun öyle. O da çeksin üstüne düşeni.

—Arabayı demiyorum, tıp çok ilerledi. Kayıp organların aynısını yapıyorlar. Gözü, kulağı bile... Görüyorsun, duyuyorsun eskisi gibi. El ayak takması onlardan da kolay.

...

Sadece söylenişi değil kendisi de böceğe benziyor tek başına kalan bir bacağın. Simetri kayboluyor. Ömür boyu ikisini önünde yan yana görmeye alıştıktan sonra...

Böyle, bir bacağı kıçının altına almış da oturuyormuşsun gibi oluyor. Sevmezdim öyle oturanları. Daha çok sedirde, kerevette falan oturulur öyle. Kerevite benziyor. Evet kerevite benziyor dikkatli bakınca. Bir su böceğine benziyor.

Alışana kadar böyle görünecek demek ki. Tırnak keserken, elbise giyerken öteki de varmış gibi gelecek. İşim henüz bitmemiş gibi olacak. Öbürüne atacağım elimi. Alışana kadar...

—Üstüne düşme artık bu kadar, diyor bunları düşünürken. Koşucu falan değİlsin. Öyle bacaklar var ki kimse takma olduğunu bile anlamıyor.

—Ağrırımış diyorlardı, diyorum duymamış gibi. Olmayan bir organın sızladığını iddia edenler olurmuş. Ağrımadı şimdiye kadar. Yalnız bir sefer kaşındı galiba.

—Çocuklaşma, diyor. Aklın hâlâ o kazada senin. İnsan içine çık biraz. İşi de bıraktın. Oyalanacak ne varsa bıraktın. Bacağın neyse de aklın kaldırmayacak diye korkuyorum. Böyle giderse asıl onu kaybedeceksin.

—Mukavvadan şirin kutular mı yapayım, diyorum. Boncuk mu dizeyim? Ne demek oyalanmak?

—Başka şeylerden konuş diyorum. Başka şeyler düşün. Nerdeyse bir yıl oldu, kabullen artık. Hem ben de olabilirdim senin yerinde. Böyle mi davranmamı beklerdin benden?

...

—Olmuşken öbürü bari olmasaydı iyiydi, diyor elleri mavi tulumunun ceplerindeki adam. “Debriyajın kolayını buluruz da gazla fren şart. İkisine birden basamazsın tek ayakla. Otomatik vites al sen, bunu sat da. Freni falan da direksiyonda oluyor bazılarının.”

—Sakat arabası istemiyorum, diyorum. Olacaksa hepsi olsun eskisi gibi. Tek bacakla basabileyim yeter. Böyle yapabileceksen yap.

—Yapmasına yaparım da bacak taktırmak daha kolay olur bana sorarsan. Arabayla uğraşana kadar...

—Sana niye sorayım?. Takma mı senin bacakların? Gerçeğini çıkarıp başucuna mı koyuyorsun mesela yatarken, ya da banyoya girerken? Ayakkabı almaya başkasıyla mı gönderiyorsun ayağının birini? Hu? Kendi işine bak sen.

...

Bir suda bir de arabada hissetmiyorum eksikliğini. İstedğim yere gidebiliyorum. Dışarıdan da anlaşılıyor. Eski hızından bir şey eksilmiyor çünkü yüzerken ve araba kullanırken. Hatta eskisinden daha hızlı gidebiliyorsun istersen. Yalnızca canının isteğine kalmış. Başka bir şey yok seni engelleyen.

İnmek de istemiyor insan. Gazetesini burada okumak, yemeğini burada yemek istiyor Amerikan filmlerdeki gibi büfelere yanaşıp. Sadece bunlar için durmak istiyor. Sonra hep gitmek istiyor. Uyuyana kadar.

...

—Diğer böceğinizi de kaybettiniz, diyor gözlerimi açar açmaz elleri beyaz önlüğünün ceplerindeki adam. Sonra bir şey demeden gidiyor, üzgünüz falan.